

РЕШЕНИЕ

№ 34721

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **8713** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.8, чл.9 и чл.75 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Н. М., търсещ закрила от А. ЛНЧ [ЕГН] срещу РЕШЕНИЕ №4321 от 29.07.2025г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата съображения се моли да се уважи същата. Конкретно се твърди, че е процесуално незаконосъобразно и постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че са изложени в производството пред ответника факти и обстоятелства – основание за закрила. Подробно е посочил в интервюто, че изпитва страх от преследване, тъй като принадлежи към конкретна етническа група /таджик/ вкл. и защото е към определена социална група –сътрудници на чуждестранни войски, както и е служител на националната армия от предходния режим. Ето защото е реална опасността от преследване. Подчертава се, че при управлението на талибаните има преследване на всички лица, които са асоциирани с прозападните и светски ориентирани прослойки. Твърди се, че не са съобразени указанията за А., публикувани през м.април 2022г. от Европейската агенция за убежището, че към лица, които са работили за чуждестранни войски – има негативно отношение от страна на талибаните. Касателно изводите за ситуацията по произход сочи, че същите са в противоречие с методологията на Европейската агенция в областта на убежището, изискваща събирането на информация от няколко източника. В тази връзка се сочи, че направения анализ е повърхностен, няма данни за никакви източници на информация. С оглед изтъкнатите доводи –се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание оспорващият не се явява. Представява се от адв.А., определен по реда на

ЗПП. Поддържа твърдението за основателност на жалбата вкл. по доводи представени в писмени бележки на л.95-96. Допълва, че не са изложени конкретните факти-липсва анализ на риска от нечовешко и унижително третиране, тъй като лицето не разполага с възможност да бъде защитен от страна на властите. Подчертава се, че трябва да има индивидуална оценка на страховете от преследване. Така ЕСПЧ – в решения М.S. S. Срещу Б. Гърция и F. G. Срещу Ш. изрично подчертава, че ефективното разглеждане на молби за закрила изисква внимателен анализ на личните обстоятелства, а не генерализирани твърдения. Твърди се, че непочиващ на никакви факти е извода, че лицето е икономически мигрант. Допълва се, че е отказано изслушване на свидетели и представяне на документи като процесуално нарушение. С оглед това се моли да се отмени решението и преписката да се върне за ново разглеждане.

Ответникът, чрез юрк.К., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Подчертава, че от бежанската история се потвърждава извода, че се касае за мигрант, а не за лице преследвано от талибаните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 18.08.2025г. по отношение на решението, връчено на 08.08.2025г., е в срок, допустима е, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

В тази връзка се съобрази следното:

Производството пред ответника е образувано по молба за предоставяне на МП закрила вх. № ПМЗ-ВР-372 от 05.11.2024г. на РПЦ-С., „ПМЗ-кв. Военна рампа" от Н. М. от мъжки пол, [дата на раждане] в пров. Бадгис, А., гражданин на А., етническа принадлежност - таджик, вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Първоначално след пристигането си в Република България Н. М. е подал молба за международна закрила с вх. № ПМЗ-ВР-372 от 05.11.2024г., след което е регистриран на същата дата и настанен в „ПМЗ - кв. Военна рампа". На 02.12.2024г. е изготвена докладна записка с вх. № ПМЗ-ВР-676, видно от която лицето не изчаква края на административното производство за предоставяне на международна закрила, а напуска самоволно общежитието на отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа", поради което с решение № 2365 от 10.03.2025г. производството за предоставяне на международна закрила е прекратено.

След това лицето е задържано в Германия и върнато РБ съгласно Регламент Д. (Регламент (ЕС) №604/2013).

Посочено е, че видно от интервюто с рег. №УП-17261 от 21.05.2025г. чуждият гражданин разказва, че е напуснал нелегално А. през месец септември 2021г., отишъл в И., където живял около две години и половина, след което тръгнал към Турция, където останал приблизително два месеца и половина. Заминал нелегално за Германия, защото именно там искал да подаде молба за закрила. Споделя, че в А. е работил като автомонтьор, но м.април 2020г. заедно със своя колега веднъж поправили колите на талибаните, като за извършения ремонт талибаните им заплатили, но след това поискали да продължат да ремонтират автомобилите им безплатно. Лицата отказали, след което талибаните започнали да ги тормозят и заплашват. Твърди, че бил задържан заедно с колегата му 7 дни в затвора, откъдето ги измъкнали старейшините на селото, като същите направили уговорка с талибаните, че двамата ще ремонтират колите им безплатно, за което лицата не знаели. Следствие на това, талибаните идвали още два пъти в къщата му да го търсят, за да им ремонтира колите. Баща му го скрил, след което му казал, че ако не им поправя автомобилите безплатно, животът му ще е в опасност, поради което заедно колега решили да избягат. Съответно, когато стигнали до границата с колегата му, талибаните били разбрали, че те

бягат и открили огън по тях и колегата му бил прострелян. Не знае какво е станало с него. Визирано е, че лицето сочи, че лични заплахи към него са отправяни два пъти, в които талибаните го обвинявали, че ремонтира държавни автомобили, а техните не.

Ответникът за тези конкретни данни е приел, че молителят няма доказателства като подчертава, че преди да започне работа в автосервиза, е бил дърводелец, но не е опитал да смени професията си, за да го оставят талибаните да живее спокойно, ако изложеното е така. Не е споделено и твърдението, че лицето се е опитало да се премести на друго място да живее, но талибаните били навсякъде.

Маркирано е, че заявителят не посочва да е бил обект на преследване на основание раса религия, националност, политически убеждения или принадлежност към социална група. Не е бил арестуван, съден или осъждан от държавните власти. Сам декларира, че не е бил подложен на насилие или преследване по посочените основания.

За установено се приема, че чужденецът има етническата принадлежност таджик –така, както е заявил, вкл. и защото интервюто е проведено на говоримия за етноса език - дари. Прието е за достоверно се приема твърдението на молителя, че той не е политически ангажиран, както и че никога не е бил арестуван, съден или осъждан в държавата с и но произход. Прието е, че няма данни, от които да е видно, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, както и не е бил заплашван, поради тези причини.

Въз основа на изложеното е прието, че молбата за закрила е неоснователна. Не са налице основанията за предоставяне статут на бежанец във връзка с чл. 8 от ЗУБ. Визирано е, че анализа на заявените в хода на административното производство обстоятелства показва, че на фона на общата общественно-политическа и социално-икономическа обстановка в А., той е направил опит да представи бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти, единствено с цел да получи закрила. Прието е, че бежанската история на чужденеца не съдържа твърдения за преследване.

Маркирано е, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година. Посочените от молителя причини не са по причина на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и затова не се оценяват като релевантни за предоставяне на статут на бежанец мотив. Използвайки разказа си, молителят по-скоро цели да улесни възможността да придобие международна закрила на всяка цена, подсилвайки по този начин бежанската си история. Прието е, че притесненията на афганистанския гражданин, свързани с евентуално преследване от страна на талибаните, са единствено негови твърдения и нищо в представената бежанска история не подкрепя тези думи и не налага предоставянето му на международна закрила. Прието е, че няма данни за задържането му в затвора, както твърди. Подчертано е, че кандидата не е предоставил никакви писмени доказателства във връзка с евентуални посегателства срещу себе си вкл. бежанската история е противоречива и нелогична.

С оглед това е направен извода, че лицето не е имало намерение да получи международна закрила в Република България, тъй като ако е било обратното нямаше да напусне нелегално страната ни и да стигне до Германия, откъдето впоследствие е върнат в Република България, като компетентна по разглеждането на молбата му за международна закрила. Също така не е подал молба за закрила веднага доброволно, а защото е бил установен нелегално.

Направена е констатацията, че се касае за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила, тъй като съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисариат на. Организацията на

обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Обобщено е, че от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са представени достатъчно конкретни доказателства или обстоятелства, които да подкрепят съществуването на основателен и обоснован страх от преследване, какъвто изисква чл. 8 от ЗУБ. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, което не се установява в конкретния случай. Според чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ, действия на преследване могат да бъдат действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца, каквито данни също не са установени.

На второ място – е прието, че молбата и в частта за предоставяне на хуманитарен статут е приета за неоснователна, тъй като липсват предпоставките за това. Твърденията, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, молителят не прави. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Кандидатът не е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие. От изложеното следва изводът, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗУБ. Не са установи и обстоятелства за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Визирано е, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на съда в Люксембург по дело № С - 465/07, на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО (отм. с Директива 2011/95/ЕС), силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата, или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

Във връзка с гореизложеното е обсъждана приложена справка с вх. № МД-02-320/11.06.2025г., от която го е видно, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цяла а територия. Същата не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Също така не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Маркирано е, че има определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9, но видно от материалите по преписката Н. М. не попада в тази категория. Въпреки трудната икономическа обстановка, в която се намира А., може да се направи обоснован извод, че

ситуацията, свързана със сигурността там, значително се е подобрила и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело до някакви неблагоприятни последици за него.

Прието е, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл.- 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО (отм. с Директива 2011/95/ЕС), които се преценяват единствено във връзка с прилагането на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризацията въоръжен конфликт и безогледното насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи.

Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

Направен е извода, че за молителя липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ), тъй като той посочва, че желае да получи международна закрила в Република България, без да се позовава на причини от хуманитарен характер.

С оглед изложеното изцяло е отхвърлена молбата за закрила.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО от ответника е представена нова актуална справка от 30.09.2025г.-л.82, която видно от същата е аналогична в голяма степен със справката на л.17 от 11.06.2025.

Следователно от ПРАВНА СТРАНА съдът намира следното:

Председателят на ДАБ като издател на оспореното решение е компетентен по чл.75 от ЗУБ да разгледа искането за закрила.

Актът е мотивиран, не са допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. Бежанската история е разгледана конкретно, а впоследствие и обективно. Същата не е кредитирана по причина освен, че не е била подкрепена с доказателства, но и защото е звучала недостоверно. На първо място трябва да се има предвид, че никъде в бежанската история лицето не е посочило, че е военен или да е подпомагало армията и предходното правителство или че е прозападно ориентирано, поради което като подобна част от прослойката има проблеми с талибаните. Такъв елемент и в интервюто не е споделен, както и няма искане за свидетели или възможност за представяне на доказателства, както се твърди в писмените бележки на адв.А.. Не се споделя и изложеното отново там твърдение, че източниците на данни за обстановката не били достатъчни или многоаспектни. За страната и за пълномощника ѝ е имало възможност – да ангажират подобни сведения, ако не са били съгласни с описаната обстановка в А.. Трябва да се има предвид, че кандидата за закрила ясно е изложил своята бежанска история и проблема с талибаните, който няма етнически характер. Дори да беше дадена вяра за преследването от страна на талибаните - то е видно, че причината е битова. Не е

искал да поправя колите на талибаните без пари, а срещу заплащане. С оглед изложеното не може да бъде споделено твърдението на защитата, че има допуснато съществено процесуално нарушение с липсата на индивидуална оценка на страховете на кандидата. Същите са отчетени, но възприети като неоснователни и за това има конкретни мотиви. Напр. че ако настина лицето се е страхувало и е имало конфликт с талибаните е можело да се върне към предходната си професия /бояджия/, да промени мястото на пребиваване и т.н.. Прието е, че бежанската история е подсилена с обстоятелството за този конфликт, преследване до границата, стрелба на колегата, за да се подсили, а всъщност поведението на лицето разкрива, че не търси убежище. Не е подало веднага молбата за закрила, отклонило се е от производството. Отишло е нелегално в Германия, откъдето е върнато.

Съдът напълно споделя тези изводи вкл. и подчертава, че понастоящем кандидата е напуснал самоволно мястото за настаняване. Бежанската история правилно е възприета, което е допринесло и за правилната констатация, че молбата в цялост е неоснователна вкл. и поведението на лицето. Видно е от интервюто на л.28, че след напускането на А. лицето е било 2,5 години в И., след което е било в Турция около два месеца и половина. Твърди, че е бил осъден от талибаните, но правилно е прието, че няма доказателства. Дори това да е установено касае за задържане от 7 дни и видно от изявлението на лицето отново в основата е конфликт не поради етноса му или друга причина за закрила, а поради отказа да ремонтира колите на талибаните безплатно. Изрично заявява на отговора на въпрос 11 /л.28/, че е таджик и по тази причина не е имал проблеми. Същото и касателно религията. Освен това съдът счита, че следва да допълни към доводите за недостоверност на бежанската история и обстоятелството, че въпросния конфликт е бил м.04.2020г. /т.14/, докато напускането на страната е от м.09.2021г. – време от над една година и половина, при което ако имаше в действителност посоченото отношение на талибаните – лицето би напускало по-рано територията на страната. Продължаването на живота и ежедневието му – говори за това, че не е имало проблеми, без причина за напускане и е направило само избора –по икономически подбуди.

Ето защо съдът споделя извода на ответника, че въз основа на тази бежанска история няма основание за предоставяне нито на бежанска закрила, нито на хуманитарен статут, а се касае за мигрант, а не лице, нуждаещо се международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната-си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто лични съображения, той е мигрант, а не бежанец.

Безспорно се установи, че лицето не е преследвано по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение, поради което не се установяват факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на афганистанския гражданин. Правилно е разгледана и не е установена и хипотезата на чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ – да има действия на преследване насочени срещу лицата по причина на техния пол.

На следващо място обосновано от ответника е направен извода, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Твърденията, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, ако се завърне, поради конфликта с талибаните – са несъстоятелни. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Не е споделено, че кандидатът е бил обект на никакви посегателства и не е претърпял никакво насилие, поради което и не съществува и бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 и 2 от ЗУБ. Посочи се, че лицето след конфликта, за който твърди с талибаните - е живеело необезпокоявано от същите. Дори след ситуацията на отказа да ремонтира колите на талибаните безплатно, да е бил държан в затвора /за което няма доказателства нито къде, нито на какво основание/, то е минал значителен период без подобни инциденти.

Правилно е прието, че спрямо лицето не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Люксембург по дело № C-465/07, на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи/съдилища, до които е подадена молбата и тази преценка правилно е направена въз основа както на представената справка от 11.06.2025г., така и от новата справка от 30.09.2025г..

От тези 2 справки, е видно, че насилието в А. не е безогледно, нито цялостно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на бежанеца е налице страх от преследване. В действителност е имало изначално проблеми и то най-вече за бивши правителствени лица, към чиято категория не спада молителят, поради което дори да бъде върнат няма да е изложен на риск живота или здравето му. Видно от справката впоследствие има апел към тези лица да се върнат на служба, че няма да бъдат преследвани и за част от тях това наистина се е случило. Дори е създаде комисия за улесняване завръщането им. Безспорно има и данни за обратната хипотеза – на репресии. В справката е посочено, че по данни New York Times са документираща 490 случая, при които бивши правителствени служители и членове на ANDSF са били убити, или изчезнали през първия семестър на талибанското

управление. UNAMA докладва за 160 извънсъдебни убийства, 178 произволни ареста, 23 задържания без комуникация и 56 случая на изтезания и малтретиране на бивши- ANDSF и правителствени служители в периода 15 август 2021 г. -15 юни 2022 г.. Също така бившите съдии, прокурори и адвокати на защитата остават предимно изключени от де факто съдебната система. Изложеното, както се подчерта – по скоро визира тенденция към промяна, тъй като към днешна дата е посочено, че се отчита връщането на политически и военни високопоставени лица в страната и в общи линии талибаните успяват да защитят институциите и инфраструктурата на публичния сектор на А., включително неговия апарат за сигурност. Маркирано е, че повечето държавни институции запазват своите, служители и продължават да предоставят разумно ниво на услуги. Следва да се отчете, че в справката е посочено, че според Международната кризисна група репресиите имат спорадичен характер, което се отчита и от относително ниския им брой. Макар да е посочено, че има насилствено разпръскване на демонстранти, то самото обстоятелство, че има подобни мероприятия – не визира, че има безогледно насилие. Не е посочено в справката да има конкретно отношение на талибаните към етноса на таджиките.

От друга страна въпреки, че към правителството на талибаните да няма официално МН признание /с едно изключение/, то този подход се променя. В справката е посочено, че например държавният секретар на САЩ М. Р. е заявил на 21 май, че определението на талибаните като чуждестранна терористична организация следва да бъде преразгледано. Следователно - дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Също така от справките не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Ответникът в решението си е маркирал, че има уязвими групи, които могат да попаднат в хипотезата на чл.9, но видно от материалите по преписката молителят не е в тази категория.

Безспорно се налага извода, че има динамична обществена и трудна икономическа обстановка в А., която принуждава лицата да бъдат мигранти въпреки, че са отчетени в справката постиженията на талибаните да стабилизират националната валута. Също така в справката, както се подчерта, няма установени преследвания освен посочените социални групи, на лица от конкретен етнос. За последното и от оспорвания чрез пълномощника му не са ангажирани доказателства.

Следователно правилно е счетено, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като за кандидата не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед изложеното – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Н. М., търсещ закрила от от А. ЛНЧ [ЕГН] срещу РЕШЕНИЕ №4321 от 29.07.2025г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия:

Съдия: